

Ὦν ὁ μὲν φιλολογία λέγει δὲ εἶν' ἡ ἀμιλλὰ του,
 Ὁ δὲ ἄλλος τὸν Εὐκλείδη παίζει εἰς τὰ δάκτυλά του.
 Καὶ οἱ τρεῖς μας τὰ χαρτάκια παίζοντες συμμελετώμεν,
 Καὶ δασκάλων παραινέσεις καὶ μαθήματ' ἀψήφωμεν.

Καὶ καπνίζω καὶ γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις σ' τὸ καλὸ!
 Ζ'.

Ἀλλὰ καὶ τὸ χαρτοπαίζουν καταντᾷ μονοτονία,
 Κ' ὅπως ἄλλην τροφήν νέαν δώσωμεν τῇ διανοίᾳ,
 Εἰς τὸ θέατρον πηγαίνω, ἥ καὶ εἰς τὰς πατινάδας,
 Καὶ τρελλαίνω τὰς ὡραίᾳς καὶ καλὰς μου φιλενάδας,
 Κ' οὕτω πάντοτε διάγω τὴν ζωὴν ἐν εὐφροσύνῃ,
 Κ' οἱ διδάσκαλοι ὡς λέγουν, ὅτι εἶναι ἀφροσύνη.

Ξεκαρδίζομαι, γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις σ' τὸ καλὸ!

Η.

Ἐλθσμένησα νὰ εἶπω, ὅτι κ' εἰς τὰ καφενεῖα,
 Κ' εἰς τὴν λέσχην μας συχνάζω, κ' εἰς τὰ ζαχαρο-
 (πωλεῖα).

Ἦμην μάλιστα ἐσχάτως σένα ζαχαροπωλεῖον,
 Κ' ἐκεῖ βλέπω στὸ τραπέζι τὴν Αὐγὴν καὶ ἐν βιβλίον
 Ὁ διάβολος τὸ φέρνει τὴν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας,
 Κ' εἶδα νὰ μὲ σατυρίζουν τάχα πῶς δὲν ἔχω λίρας...
 Μ' ἔβαλλε καὶ τόσα ἄλλα.. πλὴν πρὸς τί νὰ τ' ἀναφέρω;
 Ἀφοῦ πρῶτον παρωργίσθην, ὅστερ' ἄρχισα νὰ χαίρω,
 Ἐπειδὴ πολὺ μεγάλην συλλογίσθηκα τιμὴν,
 Τέτοιον νέον ὅσιν ἐμένα νὰ περάσουν 'ς τὴν Αὐγὴν.
 Κ' εἶπον ἂν μὲ σατυρίζουν δὲν εἶναι δουλειὰ μεγάλη,
 Ἐπειδὴ αὐτὸ παθαίνεν κ' ὑπερβολὴ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
 Κ' οἱ καθηγηταὶ ὡσαύτως, ὅσοι λέγουν—πάντως δῆπου
 Ἐξυβρίζουσιν ἀλλήλους συνεχῶς διὰ τοῦ τύπου.

Τούτων ἕνεκα γελῶ.

Νὰ, τὰ γράμματα τί κάμνεν!—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!
 Θ'.

Εἶναι ὅντως μακαρία ἡ ζωὴ ὅπου διάγω.

Τοὺς γονεῖς μ' ἀπὸ τὴν μὴτη καὶ τοὺς φέρω καὶ τοὺς
 (ἄγω).

Ἐξοδεύω ὅσα θέλω, ἐντροφῶ, διασκεδάζω,
 Κ' ὅλα ταῦτ' ἐπιτηδεύω μὲ μὴν λέξιν τὰ σκεπάζω,
 Ὅτι εἶμαι μαθητῆς

Κ' εἶναι ὅλα γάλα μέλει,

Δὲν φροντίζω δὲν μὲ μέλει,

Καὶ γελῶ, γελῶ, γελῶ.

Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!

Γ.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γεννάδας, κ' ἔξαφνα ἀνοίγ' ἡ θύρα,
 Καὶ ἐμβαίνει ὁ πατὴρ του μ' ἕνα βούνευρον στὴν
 (χεῖρα·

Καὶ τῷ λέγει·—«Εὖγε! εὖγε! εἶδα τέλος τὴν ἀχρεΐαν,
 Καὶ τὴν βδελυρὰν ψυχὴν σου, εἰς αὐτὴν τὴν μονωδῖαν

Ἀχ! σκυλὶ κατηραμένε· ταῦτα ἤλπιζ' ἀπὸ σένα...
 Τώρα ὅμως θὰ σοῦ δείξω.. νὰ γνωρίσῃς καὶ ἐμένα..
 Ἐκ τῆς κόμης τὸν ἀρπάζει, καὶ χαμαὶ πρὶν τὸν ῥίπτει.
 Καὶ τὸ βούνευρον ταχέως πανταχόθεν καταπίπτει,
 Κ' εἰς τὴν ῥάχην κ' εἰς τοὺς κώλους, ὡς ἡ χάλαζα τὸ
 (θέρος).

Αἱ ξυλῆς ἀλλεπαλλήλως ἐπιπτον εἰς κάθε μέρος.
 Ὡχ πατέρα μου, φωνάζω, φθάνει.. φθάνει.. στὴν
 (ζωὴν σου).

Ἡμαρτον τὸ ἑλεός σου φθάνει, πάτερ μου, λυπησού.
 Ἀχ! σκυλὶ χαρτιὰ μου παίζεις, καὶ μοῦ κάμνεις
 (πατινάδες·

Τρέχεις εἰς τὰ καφενεῖα, καὶ μοῦ ἔχεις φιλενάδες.

Κλέπτεις καὶ τὰ χρήματά μου, καὶ φωνάζεις τώρα
 (φθάνει;

Πλὴν κατὰ καλὴν τοῦ τύχην νὰ κ' ἡμῆτηρ του
 (προφθάνει).

Καλὲ ἄνδρα μου, τῷ λέγει, τὸ παιδί μας θὰ σκοτώσῃς;
 Φεῦγα γρήγορα, σοῦ λέγω... βρὲ σκυλὶ δὲν θὰ
 (γλυτώσῃς...

Ὁ πατὴρ ὠμίλει ἔτι, δὲ αὐτὸς ἐπιτηδεύει,
 Στα ὀπίσω τῆς μητρός του καταφεύγει αἰφνιδίως.
 Ὁ πατὴρ του τὸν διώκει, καὶ τὴν σύζυγον μαλώνει,
 Ὁ υἱὸς δὲν περιμένει, καὶ γυρίζουν τὸ ἄλῳν.
 Στὴν ἐγκύκλιον φορὰν τοῦ εἰς τὴν θύραν πλησιάζει,
 Καὶ τὴν κλῖμακα πηδύσας ἀπὸ τῆς αὐλῆς φωνάζει
 Πάτερ, πάτερ μου, δὲν πταίω, πάτερ μου δὲν σὲ γελῶ.
 Γράμματα ἐγὼ θὰ μάθω;—δὲν πηγαινέις στὸ καλὸ!
 ὅπου Σ.

Ἡ Καμηλοπάρδαλις.

Τὸ περίεργον καὶ ὠραῖον τοῦτο ζῷον εἶναι ἐγγώ-
 ριον τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν ὑπαρχει εἰμὴ ἐν
 καὶ μόνον εἶδος αὐτοῦ· εἶναι δὲ θαυμασίως καὶ καταλ-
 λήλως διωργανισμένον πρὸς τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς
 ὁποίας ζῇ. Τὰ μακρὰ σκέλη καὶ ὁ μακρὸς αὐτοῦ τρά-
 χηλος φθάνων πολλάκις μέχρι 15 ποδῶν, καθιστῶ-
 σιν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ τρέφεται ἐκ τῶν τρυφερωτάτων
 καὶ καλλίστων κλώνων καὶ φύλλων τῶν δένδρων.

Ἐχει δὲ χρῶμα ἐρυθρόφαιον μετὰ σιγμάτων ἀνοικτο-
 τέρου, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ χρώματος· Ἡ διάταξις αὐτῆ
 τῶν κηλίδων καὶ τῶν χρωμάτων χρησιμεύει εἰς τὸ
 νὰ προφυλάττῃ αὐτὴν ἀπὸ πολλῶν ἐχθρῶν, διότι τὴν
 καθιστᾷ ὁμοίαν μὲ τὸ χρῶμα τῶν δένδρων τῶν πα-
 λαιῶν δασῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνδιαίταται.

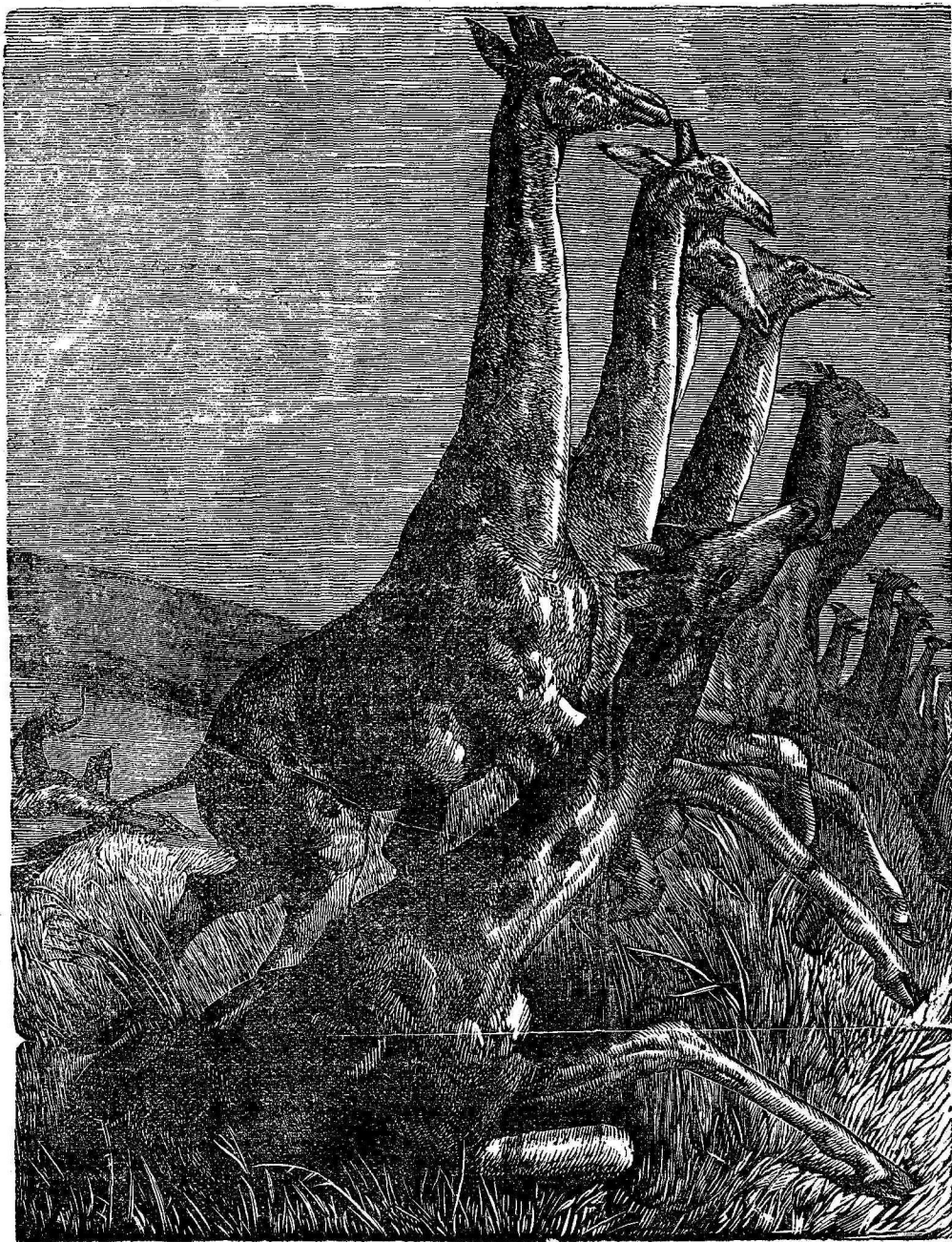
Ἡ Καμηλοπάρδαλις εἶναι πολὺ δειλή· ἀλλ' οἱ ὀ-
 φθαλμοὶ τῆς εἶναι οὕτω πῶς τοποθετημένοι, ὥστε δού-

ναι να βλέπη πανταχόθεν χωρίς να στρέψη τὴν κεφαλὴν.

Τὸ μόνον ὄπλον πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἔχει τὸ λάκτισμα διὰ τῶν ὀπισθίων σκελῶν, τὰ ὅποια εἶναι πο-

ταρρίπτει εἰς τὴν γῆν δι' ἐπανειλημμένων λοκτισμάτων.

Ζῇ δὲ κατὰ κοπάδια, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, καὶ μολονότι εἶναι πολὺ προφυλακτικῇ, οὐχὶ σπανίως ὁ λέων διαφεύγει τὴν προ-

Ἡ Καμηλοπάρδαλις.

λὺ ἰσχυρά. Λέγεται δὲ, ὅτι πολλάκις καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα, ἀφοῦ πηδίσῃ ἐπὶ τῶν νώτων της, καὶ ἐμπήξῃ τοὺς φοβεροὺς τοῦ ὄνυχας εἰς τὴν σάρκα της, ἐὰν δὲν προφύσῃ νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸν τραχηλὸν της, τὸν κα-

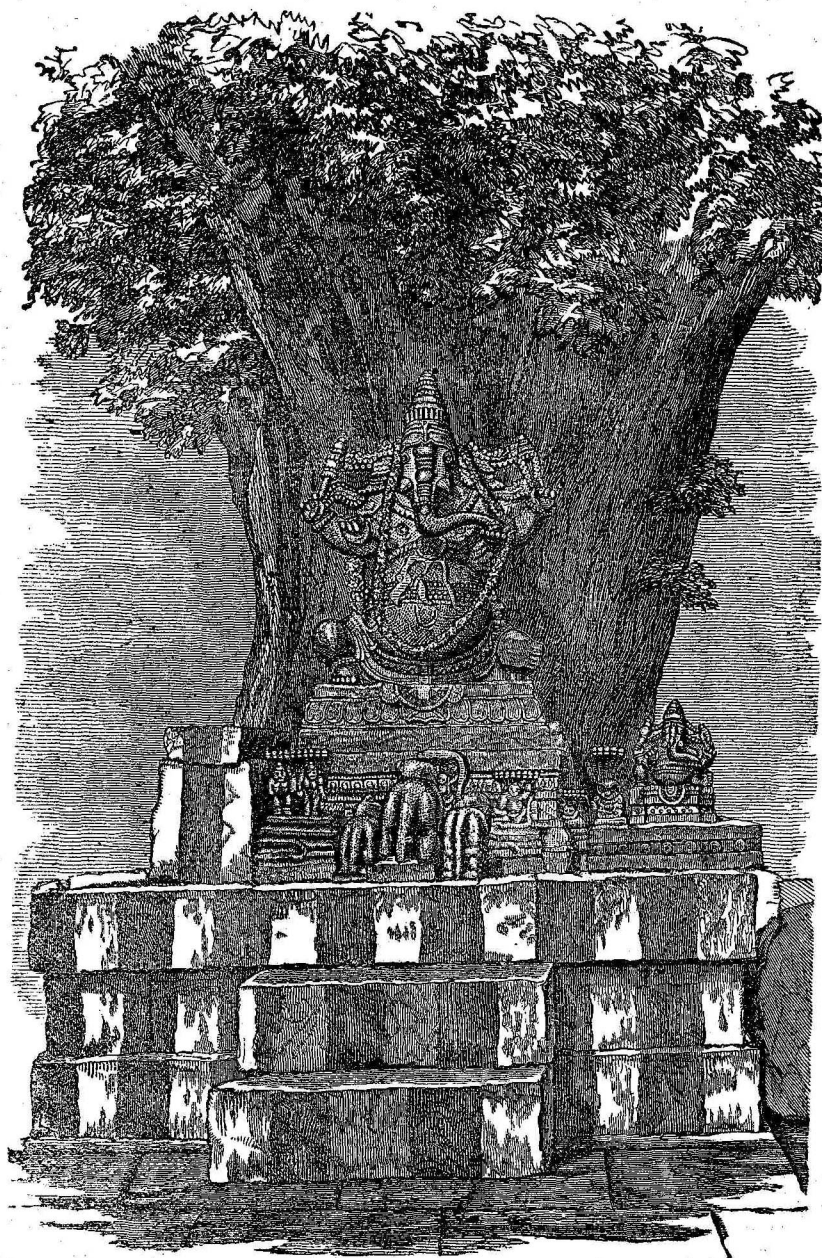
σοχὴν της καὶ αἵρνης πηδᾷ ἐπὶ τὸν τραχήλον μᾶς ἐξ αὐτῶν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ φύλλου τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1872 καὶ μετὰ τινὰ ματαίαν ἀπόπειραν νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, ἀπηγυδημένη ἐκ τοῦ κό-

που και τοῦ τρόμου καταπίπτει εἰς τὴν γῆν και γίνε-
ται βορὰ τοῦ ἀναβάτου της.

Ἄν και ἔχῃ μακρὰ σκέλη εἶναι ὅμως βραδύπους, διό-
τι τὰ ἐμπρόσθια σκέλη εἶναι οὕτω πως συνηρθρωμένα
πρὸς τὸ σῶμα, ὥστε οὐ μόνον τὴν κίνησιν καθιστοῦν
βραδείαν, ἀλλὰ και τὴν κεφαλὴν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ

να φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους και νὰ τρέφεται ἐκ χορ-
των και χλόης.

Ἐξημεροῦται εὐκόλως και δεικνύει πολλὴν ἀγάπην
εἰς τοὺς φύλακας και πρὸς πάντας τοὺς περιποιουμένους
αὐτήν.

Ἄγαλμα τοῦ Βούδα.

Ο ΒΟΥΔΑΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν οἱ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς παρακολουθοῦντες αὐτὴν ἀνέγνωσαν και ἄλλοτε δόξα τινα περὶ τῆς Ἰνδικῆς

ταύτης θεότητος. Ἦδη ἐπιθυμῶ νὰ δώσω λεπτομερε-
στέρας πληροφορίας περὶ τοῦ θεοῦ τούτου τῆς λατρεί-
ας των πρὸς ὄφελος και εὐχαρίστησιν αὐτῶν.

Ὁ Βούδας κατὰ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Ἰνδῶν και τὴν